

A SZÉP JUHÁSZNÉ ÉS A PAP

Hát volt egyszer egy juhász. De hát volt felesége is. Hát szóval a juhász, mikor elment onnanhazú(l), a felesége mindig kiű(l)t az ablakba var(r)ogatózni. A lakásuk a templomnak átellenbe(n) vót.

Hát így napközbe(n), amikor az asszony kiű(l)t var(r)ogatózni az ablakhol, hát a pap szerette vóna, hogy má . . . De hát, ugy-e, mint egy pap, nem olyan szemtelen, ugy-e, hogy nyakára üljön. Kezdött neki kurizálni.

Kint ül az asszony az ablakba(n), a pap odakiá(l)t neki:
— Iháhá, menyecske!

Hát a menyecske becsapta az ablakot, ott hagyta faképné(l) a papot.

Másnap, mikor a juhász elment megint, ű kiű(l)t az ablakba. De hát a pap megint csak odakiá(l)tott:

— Iháhá, menyecske!

Megin(t)csak a faképné(l) hagyta. Becsukta az ablakot és ott hagyta.

Hát ez így ment több ideig. Egyszer, mikor hazagyütt a juhász este, mondja neki a felesége, hogy így meg így, etű(l) a paptú(l) nem maradhat. Azt mondja neki:

— Na, nem baj! Hónap estére mondjad neki, hogy eljöhet, mer(t) nem löszök itthon.

Hát szóval űk összebeszéltek, az asszony és a juhász, hogy majd mit csinálnak, hogyha eljön a pap.

Úgy is lett! Másnap kiül az asszony az ablakba, odaszól neki a pap:

— Iháhá, menyecske!

Azt mondja neki, hogy estére átjöhet, nem lesz itthon

az ura. De a juhász, amint kiment, hát nem mara(d)t kint este, hanem hazajött, és ott várta be. Otthon a pajtába(n) szóval elbujt, és ott várta be, még a pap eljött.

De megjegyzem, vót annak a juhásznak egy szárazmalma is. Hát csak úgy egyszer-másszor egy véka kukoricát fölöntött. Csak eztet dará(l)ta, mást nem.

És akkor este, amikor ű hazajött, hát este egyszer jön a pap. A menyecske szépen fogadta, be is mentek a szobába. De a juhász ezt leste és rögtön, amikor a pap bement, ű meg odament az ablak alá. Az asszony pedig beszé(l)getött ott a pappal, mintha má(r) ű nem is tudná aztat.

A juhász odament az ablakhoz, és megverte az ablakot:

— Asszony, add ki a kulcsot, mert itthon maradt a Makszi, — szóval a szamá(r) —, és anélkül kint nem lehetök a birkákkal éjszakára.

Hát a pap megijedt, mikor meghallotta, hogy az ablak zörög. De ű gyorsította, gyorsan verte az ablakot:

— Add ki a kulcsot, mert itthon maradt a Makszi!

Hát most mi(t) csináljon? Azt mondja neki az asszony:

— Nem baj, tisztelendő ú(r). Álljon ide az almáriom megibe! És majd én kinyitom az ajtót, és kihozom a kulcsot. És ha majd elmegy az uram, akkor maj(d) csinálhatunk, amit akarunk.

De a juhász sürgette:

— Nyis(d) ki az ajtót! Add ki a kulcsot!

Amikor az asszony kinyitotta az ajtót, hát a juhász avval a nagy juhászbottal csak nyomult befelé. Persze a(z) tudta, hogy hol áll a pap, mer(t) hát űk már megbeszélték az asszonnal, hogy hogy legyen! Ezzel mönt igenöst az almáriom felé, és egyre kiabálja:

— A Makszi né(l)kú(l) nem mehetek ki éjszakára a birkákhoz(l).

Amikor odaért az almáriomhoz, fogta azt a nagy juhászbottot:

— Ehun ni! Különben itt van!

Odacsapott a paphol:

— Ájde! — Hajtotta a daráló elibe.

Jármot a nyakába tette, és egy véka kukoricát fölöntött a garatra. Akkor a papot hon innen, hon onnan ó(l)dalba ütötte:

— Gyü, Makszi! Ne!

Addig kellett a papnak huzni a darálót, még az egy véka kukoricát le nem darálta. Amikor kész lett, akkor eleresztötte a papot:

— Most elmehetsz!

Ű meg osztán lefeküdt a feleségivel együtt.

Másnap, mikor a juhász elment, hát az asszony szokása szerint kiű(l)t megint az ablakba, varrogatott. Hát a papnak mi dolga vót, mi nem a faluba(n), ment el azon a házuk előtt. Látta ű, hogy az asszony kint ül az ablaknál, de nem szólt neki semmit.

Akkor az asszony kihajult az ablakon, és utána kiáltott:

— Ihahám, barát!

Megáll a pap, visszatekint!

— Ihahá, az anyád istene! Talán már elfogyott a kásatok, kéne darálni?

Ezzel vége van.